

Despre cuvintele potrivite și consolare

Sunt situații pentru care nu ne pregătește nimeni. Situații în care rămânem fără cuvinte.

Mă gândeam că învățăm atât de multe lucruri trecând prin viață, fie la școală, la cursuri, fie la serviciu, dar nu învățăm niciodată cum să vorbim cu alții în situații delicate. Nu știm să consolăm un om bolnav sau suferind, oscilând între „n-are nevoie de noi acum” și „nu știu ce să spun”. Ajungem să izolăm oamenii care suferă, de parcă ar fi ciurmați, doar pentru că nu știm ce să spunem. Și, într-adevăr, ce-i spui unui om care a pierdut pe cineva drag, care trece printr-o boală grea, care se luptă cu boala copilului, a soțului, a soției, a mamei, a tatălui? M-am gândit deseori la asta și m-am străduit, măcar discret, să le comunic acelor oameni că sunt aici dacă

au nevoie. Nu știu dacă am reușit mereu. De cele mai multe ori probabil că nu.

Îmi amintesc un moment din copilărie care m-a marcat. Nu știu ce vârstă aveam când unei prietene i-a murit tatăl. Mama îi ajuta familia cu gătitul pentru pomană și m-a trimis până la ei după o oală sau o tavă, nu mai rețin exact. Până atunci nu fusesem la prietena mea să îi transmit condoleanțe sau să fiu alături de ea în vreun fel. Nu știam cum să mă comport în asemenea situații, iar adulții erau prea prinși cu treburi ca să se gândească și la noi, copiii, și la reacțiile noastre. Am intrat la ea în casă și m-a întrebat dacă nu vreau să aprind o lumânare (pe atunci încă se mai făcea priveghiul în casă). Am lăsat capul în jos și am cerut tava după

care venisem. N-am știu ce să îi spun, pur și simplu, eram complet blocată. Nu am reușit să mă detașez de mine și să mă gândesc la ea. Nu am aprins lumânarea și am plecat cu tava respectivă. E un gest, sau mai degrabă absența unui gest, pe care îl regret și acum, deși au trecut peste douăzeci de ani de atunci.

Dar și mai tare m-a lovit ideea asta recent, când am fost la un târg organizat pentru a sprijini o femeie bolnavă de cancer. Era și ea acolo. M-am oprit și la taraba ei. Îmi venea s-o iau de mână, s-o întreb ce mai face, cum mai rezistă, dacă simte nevoia să vorbească cu cineva. N-am putut. Efectiv, mi s-au oprit cuvintele în gât. Am zâmbit și am plecat și m-am simțit ca ultimul om.

Mi se pare de cele mai multe ori că, și dacă reușim să îi spunem ceva aceluia om, îi spunem ceva complet subiectiv, ceva care ne definește pe noi. „Așa a vrut Dumnezeu” (pentru că noi suntem credincioși), „O să fie bine” (pentru că noi sperăm să fie bine), „Sunt alături de tine”, „Îmi pare rău”, „Mă gândesc la tine...”. Oare cum spunem ceva care să se raporteze la cealaltă persoană, există ceva care să poată transmite cu adevărat ceea ce simțim și care să-l ajute cât de cât pe celălalt? Știu că, atunci când un om suferă, ceea ce simțim noi e cel mai puțin important, dar totuși, cum facem să îi arătăm celuilalt că chiar ne pasă și nu rostim vorbe goale?

Laura Frunză

Povești de la voi

➔ **Laura** este, printre altele, și traducător de cărți pentru copii. În timpul liber scrie pe blogul personal, unde ne dezvăluie o mulțime de idei creative pentru mămici și copii. O puteți găsi la adresa laurafrunza.com.

➔ **Dacă îți place să scrii**, atunci trimite și tu o poveste pe adresa redacției sau la adresa de e-mail revista_joana@burda.ro. Cele mai bune texte vor fi publicate.